

den allerhvorligste Overveelse, om man ikke samtidig med, at man vil vedtage en Bestemmelse om, at ikke alene Halvdelen af Brændeviinsafgiften, men ogsaa af hele Indløsningssummen for Næringsbevist for Brændeviinshandel skal tilfalde „De Fattiges Kasse“, burde vedtage en Bestemmelse om, at ogsaa Indløsningssummen for andre Næringsbeviser tilfaldt den samme Kasse. Det vilde jo staae behynderligt imod hinanden, at, naar en Bestemmelse som denne bliver vedtagen, vilde Indløsningssummen for Næringsbeviser for Brændeviinshandel tilfalde „De Fattiges Kasse“, mens Indløsningssummerne for Næringsbeviser for Kjøbmandshandel tilfaldt Communens Kasse. Jeg under nemlig gjerne de Fattige alt mulig Godt, og jeg under dem mange af disse ubestemte, upaareguelige Indtægter, som kunne falde af, og som det forekommer mig have et mindre passende Afløb til Communens Kasse, der væsentlig, eller saagodtsom ubelukkende, bestaaer ved Paaligning paa Beboerne. Jeg skal altsaa kun henstille til de erede Forslagsstilleres Overveelse, om de ikke paa et senere Stadium — jeg antager det nemlig for givet, at Loven ikke oftere vil komme til at forelægge i denne Samling her i dette Thing, og at den neppe vil blive tilendebragt i denne Samling — ville finde det rigtigt, naar man vil see „De Fattiges Kasse“ tilgode paa den Maade, som Udvalget har tænkt sig, da at gaae et lille Skridt videre og ogsaa lade der tilflyde den de andre tilfældige Indtægter, som hidvære fra Næringsloven af 29de December 1857. Jeg skal ikke have Noget imod, at Udvalgets Vædringsforslag bliver vedtaget, idet der derigjennem vil være en Udtalelse fra Thingets Side om, hvilken Vej man anseer det for rigtigt at gaae i dette Spørgsmaal, en Udtalelse, som altid vil have sin store Betydning, selv om Lovforslaget ikke skulde blive til Lov i denne Samling. — Jeg kommer nu til de Vædringsforslag, som ere stillede af mig. Det vil let sees, at disse Vædringsforslag kun ere til Forskjønnelse og Tydeliggjørelse med Undtagelse af to af dem; der er nemlig kun en Realitet i disse to. Det ene gaaer ud paa at forhøje det mindste Quantum, som kan forhandles af Brændevin, fra $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{2}$ Pot. Jeg haaber, at Thinget

vil gaae ind paa denne Vædring, da det forekommer mig, at være et meget moderat Forlangende fra min Side, at det mindste Quantum af Brændevin, der kan forhandles — vel at mærke: fra et Udsalgssted og ikke fra et Udskjenkningssted — bestemmes til $\frac{1}{2}$ Pot, altsaa til en Værdi af ikke mange Eftilling. Det andet Forslag behøver jeg neppe engang nærmere at motivere, da jeg allerede ved Sagens 2den Behandling har udtalt mig udførligt derom. Det angaaer Indløsningssummen for Næringsbevist, som dengang blev nedsat fra 150 Rd. til 100 Rd., men som jeg nu har foreslaaet at forhøje fra 100 Rd. til 150 Rd.

J. Nee: Jeg skal tillade mig med et Par Ord at motivere, hvorfor jeg agter at stemme imod det foresiggende Lovforslag. Da man i Mæret 1857 ordnede Næringsforholdene paa Landet, tog man kun lidet eller intet Hensyn til de Næringsdrivende i Byerne, hverken til Haandværkerne eller til de Handlende. Naar man var af den Mening, at det var onseligt at indføre en større Næringsfrihed paa Landet — jeg deelte dengang denne Mening, og den deelttes af flere i Byerne — burde man have indført den gradvii, saaledes at Forholdene i Byerne kunde have faaet Tid til at ordne sig; men det skete desværre ikke. Deels ved Høferloven og deels ved Næringsloven indførte man saa at sige med eet Slag en meget udstrakt Næringsfrihed paa Landet, der fik meget sørgelige Følger i Byerne. Naar man nu dengang ikke vilde give Handelen med Brændevin eller Udskjenkning af Brændevin fuldstændig fri paa Landet, skete dette i Sandhed ingenlunde af Hensyn til Kjøbstæderne, men alene fordi Befolkningen paa Landet selv frygtede for Følgerne deraf. Den høitærede Minister har flere Gange under nærværende Sags Behandling yttret Frygt for Følgerne af at gjøre Afgangen til Brændeviinshandel og Udskjenkning paa Landet for let, og det er af denne Grund, at han har stillet et Vædringsforslag, som gaaer ud paa at forhøje Afgiften for Næringsbevist fra 100 Rd. til 150 Rd. Jeg tror imidlertid, at det er en mindre heldig Vej, den høitærede